

Im lặng đột nhiên xâm chiếm khu rừng. Tiếng suối róc rách và tiếng beo gầm đã biến mất. Vương Sinh cúi xuống nhìn người đeo mặt nạ lần nữa. Cái mặt nạ nhưng được giạt tung, Vương Sinh nhận ra Lê Hành, em ruột của Tiều Doanh.

Tiều Doanh là bông hoa có chủ đêm đêm cõi hết xiêm y, tắm trong giòng suối ở bìa rừng. Vương Sinh chết mê chết mệt, song không có cách nào lọt được vào mắt xanh của nàng.

Lê Hành phụ trách về mặt mã. Từ nhiều tháng nay, Lê Hành sống âm thầm trong căn nhà nhỏ, vất vẻo trên đồi sim. Hành không đi đâu, ngoài việc tới sở làm, và tới thăm Tiều Doanh mỗi khi rỗi rãi.

Vương Sinh nâng đầu Lê Hành lên. Mặt nạn nhân đã nhắm nghiền. Vương Sinh giạt tóc mai gọi lớn :

— Lê Hành ?

Lê Hành nằm yên trên đống lá úa. Vương Sinh đặt bàn tay vào ngực. Trái tim không đập nữa. Vương Sinh ấn ngón tay cái vào mắt nạn nhân. Cặp mắt vẫn khép và không cử động.

Phải có nhiều nghị lực Vương Sinh mới không hét lên. Hắn đã cố tình đánh atemi nhẹ nhàng, đủ làm nạn nhân mê man, chứ không mang vong. Ngờ đâu Lê Hành đã chết. Tiều Doanh rất có thể lực,

nàng sẽ không buông tha nếu phăng ra hung thủ là hão.

Ngẫm nghĩ một lát, Vương Sinh đứng dậy. Gió luồn qua cành cây xào xạc. Hắn kéo lết thi thể Lê Hành ra bờ suối rồi quăng xuống. Tiếng suối reo át cả tiếng «bôm» của xác chết khi rơi xuống nước. Một phút sau, giòng thác đã cuốn phăng thi thể Lê Hành. Vương Sinh biết là giòng suối chảy qua một khu rừng tre rậm rạp trước khi ẩn sâu xuống hầm núi. Xác Lê Hành sẽ tan rữa, đến thánh cũng không thể tìm ra.

Lặng lẽ, Vương Sinh quay lại thạch động. Cho tay vào túi lấy thuốc lá, hắn chạm phải một vật cộm cộm. Hắn sực nhớ ra cái gói hình vuông tìm thấy trong mình Lê Hành.

Về đến thạch động, hắn đốt nến rồi mở gói ra coi. Có ba lớp giấy bọc ngoài, lột hết giấy ra thì bên trong là một bao diêm. Đó là loại diêm sản xuất ở Sài Gòn. Nắp hộp dán nhãn con chim màu xanh. Trong hộp, Vương Sinh đếm được cả thảy 5 que diêm. Hắn không ngăn được ngạc nhiên vì que diêm nào cũng gãy. Que gãy phần nửa, que gãy phần ba, que gãy hai phần ba. Một điều lạ nữa là mỗi que diêm một khác, que bị chẻ ra làm hai theo chiều dọc, que đầu vàng, que đầu đỏ.

Vương Sinh dốc những que diêm vào một tờ giấy trắng sạch sẽ, rồi đốt thêm bạch lập, cầm từng que diêm một lên ngẫm nghía. Quen với nghề gián

diệp, hẳn cho đó là một sự lạ lùng. Lê Hành không biết hút thuốc lá, tất không cần diêm trong túi.

Một tia sáng lóe lên trong óc Vương Sinh,

Đồng hồ trên cườm tay chỉ 2 giờ sáng. Hẳn bước thật nhanh trên con đường mòn. Đến mộ phiến đá trắng lớn, Vương Sinh dừng lại. Đây là lối bí mật vào tổng hành doanh của R.

Núp sau gốc đại thụ, Vương Sinh nhìn chung quanh. Từ bề chẳng có gì hết, ngoài tiếng thì thầm của những con vật tinh tú ban đêm. Biết chắc không bị ai theo, Vương Sinh mới trèo lên cây. Giữa hai cành cây lớn, bị khuất dưới những cái lá khồng lồ trông như cái tán, một cái vòng tròn bằng thép nhỏ ra. Đó là sợi giây mở cánh cửa bí mật.

Vương Sinh nắm vòng thép, giật mạnh. Phiến đá trắng dạt sang bên, để lộ cái lỗ hình vuông, vừa lọt một người đi xuống.

Phía dưới, đèn sáng mờ mờ. Vương Sinh đã thuộc lòng những con đường dưới hầm. Trụ sở bí mật của cục R nằm lọt dưới rặng núi đá hùng vĩ. Vương Sinh rẽ sang phải. Phía trước là trạm gác đêm, và bọn gác sẽ không cho phép hẳn vào văn phòng mặc dầu hẳn là nhân viên cao cấp.

Vả lại Vương Sinh không muốn để lộ hành tung đêm nay. Vương Sinh bước thật nhẹ, sợ gây tiếng động.

Đường hầm được thắp điện. Ánh đèn chiếu vào thạch nhũ trông óng ánh như nạm vàng và bạc.

Vương Sinh quẹo vào một đường nhỏ tối om. Cuối đường độc đạo này là nơi Lê Hành làm việc. Vương Sinh vừa tới cửa phòng giấy của Lê Hành thì một tiếng nói cất lên :

— Chào đại tá. Đại tá đi đâu ?

Vương Sinh giật mình ngoảnh lại. Hẳn nhận ra tên chỉ huy phó đơn vị phòng vệ, đeo lon trung úy.

Vương Sinh biết là bị du vào mặt lộ. Theo đúng nguyên tắc bí mật cơ quan, không ai vào khu văn phòng này mà không có giấy phép đặc biệt của ban phòng vệ. Phương chỉ lại vào ban đêm. Hẳn bèn cười ruồi.

— Chào trung úy. Tôi vào trong này có chút việc.

Tên trung úy hơi cau mặt :

— Đại tá có thể xuất trình giấy phép được không?

Vương Sinh vẫn cười :

— Được lắm chứ. Mời trung úy vào phòng, mở đèn lên, tôi sẽ đưa giấy phép.

Tên trung úy lắc đầu :

— Công việc đêm nay quá bề bộn yêu cầu đại tá xuất trình giấy phép ngay tại đây.

Tên trung úy bấm đèn pin sáng quắc. Vương Sinh thọc tay vào túi. Nhưng hẳn không rút ra tờ giấy phép lưu thông đặc biệt vì lẽ dễ hiểu là hẳn không có.

Hẳn rút ra một mẩu giấy nhỏ. Đó là mảnh giấy bao được dùng để gói bao diêm. Tên quân nhân chưa kịp cầm lấy thì bàn tay thép nguội của Vương

Sinh đã quét ngang cỏ.

Mặc dầu bị tấn công bất thần tên trung úy vẫn có đủ thời giờ tránh né. Hắn ngồi thụp xuống, nhưng Vương Sinh lại đá mạnh vào ống quyển. Nghiến răng chịu đòn tên trung úy tung bàn tay ra phản công trong một thế võ Thiếu Lâm vô cùng lợi hại.

Bàn tay nhắm đánh vào yếu huyệt Vương Sinh Trúng đòn Vương Sinh sẽ chết không kịp trở. Thế võ thật hay, song Vương Sinh lại là kỳ tài của quyền thuật Trung quốc, nên đã nâng khuỷu tay lên án ngữ.

Và nhanh như cắt, Vương Sinh phóng quyền. Tên trung úy bị đánh vào miệng, máu chảy ra ồng ộc. Bàn tay trái của Vương Sinh dơ cao lên và hạ xuống.

Nạn nhân chúi vào vách đá. Hắn loạng choạng nằm lồm lổm đá nhọn. Vương Sinh đã hồi tiếp ngọn cước thần sâu vào bụng. Lần này nạn nhân ngã quay. Dạ dày bị đá thủng.

Tuy nạn nhân nằm ngất trong vũng máu. Vương Sinh còn tổng thêm át-mi vào thái dương. Tên trung úy thở hắt ra rồi im bất.

Vương Sinh lời xác chết vào một kẹt đá. Kẹt đá thì nhỏ và xác thì lớn Vương Sinh phải đập nát đầu mới lọt.

Phòng giấy của Lê Hành được ngăn đôi bằng nhữ g tấm thép dày. Hồ sơ, tài liệu được cất trong

két sắt, nằm lọt thỏm trong vách núi, bọc bê-tông. Vương Sinh không hy vọng mở tủ sắt mà chỉ hy vọng lục soát ngăn kéo bàn giấy. Cái bàn bán nguyệt của Lê Hành được kê lúi vào góc. Mùi ẩm ướt xông lên. Vương Sinh lục túi lấy quạt máy, bật chập châm vào cây đèn dầu hỏa. Hắn bung giấy tờ trong ngăn kéo ra, trải lên bàn, chăm chú giờ đọc từng tờ một.

Bồ hôi giọt trong cổ áo Vương Sinh. Không khí nghèn nghẹt trong thạch động làm hắn mệt mỏi.

Bỗng mắt hắn sáng rực. Hắn vừa trông thấy tờ bích chương quảng cáo của một loại hộp quạt chế tạo tại Sài gòn. Tờ giấy này khổ lớn, in ốp sết hình đẹp nhiều màu, ca tụng đức tính của những que diêm tối tân. Vương Sinh suýt reo lên. Vì ở góc trái, phía trên bích chương, hắn vừa đọc được bài thơ lục bát gồm những chữ lạ lùng:

Diêm tôi gây một phần ba,

Phần vào Đà Lạt, phần ra Quảng bình.

Chia phần diêm gây với mình

Xa nhau nhớ mãi mối tình trăm năm...

Vương Sinh cất giọng ngậm nho nhó. Hắn có khiếu thi sĩ, và trong những ngày sống ở mật khu hắn đã sáng tác được nhiều bài thơ nói về que diêm.

Diêm tôi gây một phần ba...

Vương Sinh chợt nhớ ra. Trong mình Lê Hành

hắn đã tìm được những que diêm gây phân nửa, gây phân ba.

Một tiếng động mạnh lọt vào tai, Hắn vội vã, tắt đèn. Mùi đèn dầu tắt vội và mùi thạch động ẩm ướt làm hắn tức ngực, như bị chặn cuống họng thở. Tiếng chân người đến trước văn phòng dừng lại, rồi có tiếng nói :

— Là nhĩ ? Mình vừa thấy ánh đèn ?

Một tiếng khác :

— Tôi cũng thế. Không khéo trong động có ma
Tiếng cười ngạo nghê :

— Hừ, cứ dị đoan xằng. Làm gì có ma. Thôi để tôi thắp đèn xem sao. Nếu gian phi lọt vào thì chết cả lũ.

Trống ngực Vương Sinh đập thình thịch. Hắn nán lại quá lâu trong phòng Lê Hành nên toán phòng vệ đã dời gác. Mỗi lần dời gác họ đi tuần các phòng giấy quan trọng trong thạch động. Vương Sinh thở dài nhẹ.

Một tên khói hải :

— Trung úy biến đầu mắt tài quá ! Chắc là lại kinh lý trong một phòng giấy nào tối om.

Tên khác cười rộ :

— Không khéo trung úy ở trong phòng này thì khổ hai đũa mình, Nào chúng mình thử lắng tai xem ! Nếu có tiếng thở hên hên thì đúng. Thừa trung úy, nếu quả trung úy còn bận công tác thì chúng em xin ra ngoài chờ đợi. Bằng không...

Vương Sinh rên một tiếng nhỏ, tiếng rên bực lộ đau đớn lẫn sung sướng của giây phút khoái lạc.

Một tên linh hét lên :

— Trời ơi ma.

Tên thứ hai xòe diêm đốt đèn. Vương Sinh núp sau lưng hắn một thước. Ánh lửa vừa lóe lên, chưa kịp châm vào bấc đèn dầu hỏa thì Vương Sinh đã xòe bàn tay phát atemi vào gáy tên linh. Nạn nhân ngã sấp, sau khi kêu lên tiếng « ối » thảm thiết.

Tên còn lại rút súng lục ra khỏi vỏ. Hắn nhìn thấy Vương Sinh, và trong một phần mười giây đồng hồ hắn trừ trừ không dám lấy cò. Sự ngẩn ngại ấy được Vương Sinh lợi dụng triệt để. Vương Sinh giáng bàn tay vào nòng súng. Hắn phản công hơi chậm nên tên linh đã kịp bóp cò.

Đoàng... Phát đạn 7,35 bắn ra, kêu to như phát đại bác 20. Vách đá vang dội làm Vương Sinh điếc tai. Khói trắng tỏa đầy thạch động. Tuy nhiên, viên đạn bị trệch ra ngoài. Tên lính bắn lạc mục tiêu vì bị xúc cảm quá mạnh. Vương Sinh không cho phép đối phương bóp cò lần nữa. Hắn phóng ra hai phát atemi cùng một lúc. Sóng bàn tay hắn chặt xuống xương quai sanh. Còn chân hắn đá hất vào hạ bộ đối phương. Bị luôn hai đòn thật nặng, tên linh quăng súng xuống nền động. Vương Sinh bồi thêm phát atemi kết thúc. Nạn nhân rẩy lên đánh dạch rồi lất thở.

Vương Sinh nhặt khẩu súng, bắn hời cho mỗi tên lính một phát vào óc, đoạn rảo bước ra ngoài cửa hang.

Hắn nghe rõ tiếng người nhón nháo, song vẫn giữ thái độ. Năm phút sau, phiến đá trắng mở ra, Vương Sinh trèo lên. Hơi mát của rừng khuya mơn man da thịt. Giờ phút này, hắn mới cảm thấy sự đơn chiếc thâm thúy của người đàn ông chưa vợ.

Bộ điệu thất thểu, hắn đi vào rừng măng. Bên kia rừng măng, ngọn đồi sim nằm thườn dưới ánh trăng suông, như người đàn bà khỏa thân chờ ý trung nhân dưới ngọn đèn hợp cẩn. Giòng suối yêu đương vẫn chảy róc rách, róc rách... Trong khoảnh khắc, Vương Sinh quên bằng vừa giết ba người. Ba người vừa chết dưới tay hắn.

Vì trước mắt hắn một cảnh tượng siêu phàm đương diễn ra. Ngọn suối từ trên đồi chảy xuống uốn quanh ba khúc, khúc nào ba khúc thân thể cuồng loạn của vũ nữ biểu diễn thoát y. Màu trắng của nước nổi bật trên nền đen của núi đá, tạo cho Vương Sinh một cảm giác hoan lạc lạ lùng. Mùi ẩm ướt của mủn lá, mùi nồng nặc của phân thú bỗng nhiên nhường chỗ cho một mùi hương thơm nhẹ. Gần giòng suối, có khu đất mọc toàn hoa dạ hương. Đêm khuya thanh vắng hoa này mới nở, tỏa ra mùi thơm ngát ngào.

Vương Sinh phồng mũi, như muốn hít hết mùi hương quyện rũ vào lồng ngực. Đêm nay mùi hoa

dạ hương khác hẳn. Trong hương hoa Vương Sinh có cảm giác như người được hương thơm da thịt, thứ da thịt không vương bụi phàm trần, thứ da thịt kỳ ảo của đàn bà càng lẫn lộn trong tình trường càng thêm trinh tiết và hấp dẫn.

Vương Sinh đứng lặng giờ lâu.

Trên trời, những đám mây trắng trắng không biết từ đâu kéo tới đã bám chặt lấy nhau như cặp tình nhân hôn môi không chịu rời xa nữa. Màu trắng trắng của mây đen làm Vương Sinh liên tưởng tới làn da ngực của Tiểu Doanh. Hóa Công đã nặn ra nhiều người đàn bà đẹp, mỗi người đẹp một vẻ nhưng sắc đẹp của Tiểu Doanh đã làm mọi người đẹp ghen tị.

Thân hình nàng cân đối không kém tượng mỹ nhân của nhà điêu khắc cổ Hy Lạp. Bụng nàng thót lại, cốt cho bộ ngực tròn trĩnh và căng cứng nhô ra, một bộ ngực bất chấp chuyên viên thẩm mỹ. Khi nàng cất bước, người nàng run lên nhẹ nhẹ, những đường cong múa nhảy dật dờ trên ngực, khiến tượng đá nhìn thấy cũng phải toát mồ hôi.

Suýt nữa, Vương Sinh kêu lên. Hắn vừa nhận ra một bóng trắng bên giòng suối trắng. Bóng trắng mảnh khảnh này là Tiểu Doanh. Đêm nay, nàng đến suối chậm hơn mọi đêm. Và như thường lệ, nàng trèo lên phiến đá nhẵn thín, lặng lẽ, từ tốn cởi bỏ xiêm áo.

Màng tang Vương Sinh nóng lên như đứng gần

lò lửa. Một chiếc lá to như cái quạt rụng xuống bên chân hắn. Một con khỉ thức giấc trên cành rú lên một tiếng kỳ dị.

Lần đầu, Vương Sinh mục kích một cảnh thần tiên. Là điệp viên chuyên nghiệp, hắn đã la cà trong các tiệm nhảy thoát y nổi tiếng ở Đông nam á, nhưng ít khi cảm thấy rung động trong lòng. Kỹ nghệ trút bỏ quần áo một cách trơn tru và phủ phàng dưới ánh đèn sáng quắc của những thiếu phụ mặt bự phần chỉ làm cho Vương Sinh ghê tởm hơn là thích thú.

Đêm nay, một cảm giác tân kỳ lại nhú dậy trong lòng hắn. Hắn mở rộng mắt nhìn về phía giòng suối. Từ nơi hắn núp đến phiến đá xa chừng 5 thước. Tiểu Doanh không cần nhìn trước, trông sau. Nàng đứng thẳng người như muốn khoe thân thể ngàn vàng với ánh trăng huyền diệu, rồi đặt tay vào cúc áo. Nàng mặc áo sơ-mi đàn ông, tay dài, gấu áo xỏ ra như áo tang. Loại sơ-mi này là một áo trong năm của phái yếu Ba Lê. Quần của nàng được may sát mỏng, giống loại quần may riêng cho vũ nữ.

Làn da trắng rợn người của Tiểu Doanh hiện ra lồ lộ. Ba phút sau—Vương Sinh đếm đúng ba phút, không thiếu giây nào—Tiểu Doanh mới cởi xong xiêm áo và bắt đầu tập thể dục thẩm mỹ. Không biết sự may mắn nào đã khiến nàng quay mặt về phía Vương Sinh mà trở ngược, kiếng châu

Vương Sinh dán mắt vào thân thể nàng. Tự dưng sự ghen tuông sôi sục trong lòng hắn.

Hắn ghen tuông với chồng nàng. Hắn chỉ muốn nàng là vật sở hữu của hắn. Hắn không thể mặc cho kho báu độc nhất vô nhị này rơi vào bàn tay dày vò của chủ mansion ngậy ngó, dầu chủ mansion này là nhân vật cao cấp của R.

10 phút sau, 10 phút chạy nhanh như xe đua Ferrari. Tiểu Doanh tập thể dục xong. Dáng điệu ngậy thơ, nàng bước xuống giòng suối. Vương Sinh không nghe âm thanh nào nữa hết, ngoài tiếng động do nàng gây ra trong giòng nước trắng xóa.

Như một đứa trẻ, Tiểu Doanh nô đùa với nước. Nàng ngửa ra, bồng bênh trên suối, rồi lặn ngụp xuống giả vờ uống nước. Chốc chốc, nàng lại cười như nắc nẻ. Tiếng cười của nàng như xé ruột gan Vương Sinh, vì đó là tiếng cười mời mọc, tiếng cười khiêu khích.

Vương Sinh cần môi suy nghĩ. Đêm nay, chỉ có mình hắn với Tiểu Doanh bên giòng suối. Hắn chỉ cần bước ra là chiếm hữu được giấc mộng đế vương mà hắn từng ôm ấp. Nhưng một hậu quả ghê gớm nhất định sẽ xảy ra. Đoàn Lợi, chồng nàng, sẽ không tha thứ.

Hắn vụt nhớ lại Lê Hành, mấy que diêm gầy và bài thơ lạ lùng :

Diêm tôi gầy một phần ba

Phần vào Da Lạt, phần ra Quảng bình

Chia phần Diêm gầy với mình

Xa nhau nhớ mãi mối tình trăm năm

Vương Sinh đứng lên trong bụi. Hắn quyết ra tận nơi, bẻ Tiểu Doanh lên và ghì chặt nàng vào lòng.

Bỗng một tiếng thét kinh hồn nổi lên.

Tiếng thét vang dội vào núi đá trở nên âm u và rùng rợn. Vương Sinh nhìn thẳng ra giòng suối. Đó là tiếng thét của Tiểu Doanh. Trong khoảnh khắc, Vương Sinh tưởng như trời đất vừa đảo xup. Trong giòng nước, Tiểu Doanh đưa một cánh tay lên và thét một cách thảm thiết :

— Tôi chết, tôi chết, trời ơi !

III

Khu rừng bí mật

VƯƠNG SINH chạy như bay đến bờ suối. Hắn vấp đá nhọn, suýt ngã. máu chảy ướt ống quần mà hắn không biết. Trong ánh trăng mờ mờ Tiểu Doanh chời vời, tiếng kêu cứu nhỏ dần trên giòng nước chảy xiết :

— Trời ơi, cứu tôi với !

Dường như nàng níu được một rễ cây lớn nên chưa bị cuốn phăng Suối Krê nổi danh chảy mạnh nhất trong vùng. Từ đỉnh núi cao, nó lượn ngoằn ngoèo qua những phiến đá đã bị nước bào nhẵn thín, trước khi đổ như thác lũ xuống rừng cây bên dưới. Vương Sinh không hiểu tại sao Tiểu Doanh lại chọn suối Krê để tắm, và tắm ban đêm, vào giờ nước xoáy. Có lẽ nàng cây tai bơi giỏi. Hồi còn ở đồng bằng nàng đã đoạt giải nhất trong cuộc thi bơi phụ nữ vượt sông Cửu Long.